ĢENERĀLADVOKĀTA NĪLO JĒSKINENA [*NIILO JÄÄSKINEN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2014. gada 4. septembrī [1]

Lieta C-140/13

Annett Altmann,
Torsten Altmann,
Hans Abel,
Doris Anschütz,
Heinz Anschütz,
Simone Arnold,
Barbara Assheuer,
Ingeborg Aubele,
Karl-Heinz Aubele
pret
Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Tiesību aktu tuvināšana — Direktīva 2004/39/EK — 54. panta 1. un 2. punkts — Pienākums glabāt dienesta noslēpumu, kas attiecināms uz finanšu pakalpojumu sniedzēju uzraudzības iestādēm — Krāpnieciska ieguldījumu sabiedrība, kura atzīta par maksātnespējīgu vai tiek likvidēta — Ietekme uz dienesta noslēpumu — Informācijas izpaušana civillietās vai komerciālā tiesvedībā, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai

I – **Ievads**

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Savienības tiesību normas par dienesta noslēpumu. Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp zaudējumus cietušajiem ieguldītājiem [2] un *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federālais Finanšu darījumu uzraudzības dienests, turpmāk tekstā – "*BaFin*") par pēdējā minētā 2012. gada 9. oktobra lēmumu liegt pieeju atsevišķiem dokumentiem un informācijai par *Phoenix Kapitaldienst GmbH Gesellschaft für die Durchführung und Vermittlung von Vermögensanlagen* (turpmāk tekstā – "*Phoenix*").

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Pašreizējā tiesvedības posmā prasītāji ir: *A. Altmann, T. Altmann, H. Abel, D. Anschütz, H. Anschütz, S. Arnold, B. Assheuer, I. Aubele* un *K. H. Aubele* (turpmāk tekstā visi kopā – "līdzprasītāji *Altmann*").

2. Attiecībā uz Savienības tiesībām iesniedzējtiesas nolēmumā ir skaidri norādītas trīs direktīvas, proti, Direktīva 2004/109/EK[3], Direktīva 2006/48/EK[4] un Direktīva 2009/65/EK[5]. Taču tiesvedības laikā Tiesā ir precizēts, ka vienīgā norma, kas Tiesai ir jāinterpretē, ir Direktīvas 2004/39/EK 54. pants[6].

3. Pamatojoties uz dažādām direktīvām, finanšu nozares uzraudzības iestādes, pildot savus pienākumus, saņem plašu informāciju par to uzraudzībā esošajiem uzņēmumiem. Šajā lietā rodas jautājums, vai ieguldītāji drīkst piekļūt šai informācijai pēc tam, kad kāda krāpnieciska ieguldījumu sabiedrība ir atzīta par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu. Turklāt ir jāprecizē, kādos apstākļos "konfidenciālo informāciju, kura neattiecas uz trešām personām, *var izpaust civillietās vai komerciālā tiesvedībā*, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai".

II – **Atbilstošās tiesību normas**

A – *Direktīva 2004/39*

4. Direktīvas 2004/39 54. panta, kurš attiecas uz "Dienesta noslēpumu", 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajām iestādēm, visām personām, kas strādā vai ir strādājušas to kompetento iestāžu vai to vienību labā, kurām uzdevumi ir deleģēti atbilstoši 48. panta 2. punktam, kā arī revidentiem un speciālistiem, ko instruējušas kompetentās iestādes, ir saistošs pienākums glabāt dienesta noslēpumu. Konfidenciālu informāciju, ko tās var saņemt, pildot savus pienākumus, nevar izpaust nevienai personai vai iestādei, izņemot pārskata vai apkopojuma veidā tā, lai nevar identificēt atsevišķas ieguldījumu sabiedrības, tirgus dalībniekus, regulētus tirgus vai jebkuru citu personu, izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības vai pārējie šīs direktīvas noteikumi.

2. Ja ieguldījumu sabiedrība, tirgus dalībnieks vai regulēts tirgus ir atzīts par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu, konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām, var izpaust civillietās vai komerciālā tiesvedībā, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai."

B – *Vācijas tiesības*

5. Atbilstošie noteikumi Vācijas tiesībās ir atrodami:

— Likuma par informācijas brīvību (*Informationsfreiheitsgesetz*[7], turpmāk tekstā – "*IFG*") 1. un 3. pantā – attiecīgi par pamatprincipu un īpašu valsts interešu aizsardzību;

— Kredītiestāžu likuma (*Kreditwesensgesetz*[8], turpmāk tekstā – "*KWG*") 9. pantā – par pienākumu ievērot konfidencialitāti, un

— Vērtspapīru tirdzniecības likuma (*Wertpapierhandelsgesetz*[9], turpmāk tekstā – "*WpHG*") 8. pantā – par pienākumu ievērot konfidencialitāti.

3 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 15. decembra Direktīva par atklātības prasību saskaņošanu attiecībā uz informāciju par emitentiem, kuru vērtspapīrus atļauts tirgot regulētā tirgū, un par grozījumiem Direktīvā 2001/34/EK (OV L 390, 38. lpp.).

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija Direktīva par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (OV L 177, 1. lpp.).

5 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīva par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV L 302, 32. lpp.).

6 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīva, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV L 145, 1. lpp.).

7 — 2005. gada 5. septembra likums (*BGBI*. 2005 I, 2722. lpp.).

8 — Redakcijā, kura publicēta 1998. gada 9. septembrī (*BGBl*. 1998 I, 2776. lpp.).

9 — Redakcijā, kura publicēta 1998. gada 9. septembrī (*BGBl*. 1998 I, 2708. lpp.).

III – **Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā**

6. No lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka saskaņā ar *Amtsgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Pirmās instances tiesa, Vācija) 2005. gada 1. jūlijā pieņemto lēmumu ir ticis uzsākts *Phoenix* maksātnespējas process. Līdz ar to minētā sabiedrība darbību ir beigusi un kopš tā laika ir likvidācijas procesā. Šīs sabiedrības uzņēmējdarbības mērķis bija apkrāpt ieguldītājus. Zaudējumi tika nodarīti apmēram 30 000 ieguldītāju, zaudējumu summai sasniedzot 600 miljonus euro.

7. Kriminālprocesā *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Apgabaltiesa) ar 2006. gada 11. jūlija spriedumu atzina divus bijušos šīs sabiedrības vadošos darbiniekus par vainīgiem krāpnieciskās darbībās ar ieguldījumiem un piesavināšanos un sodīja viņus ar brīvības atņemšanu attiecīgi uz septiņiem gadiem un četriem mēnešiem un diviem gadiem un trīs mēnešiem.

8. Līdzprasītāji *Altmann* 2012. gada 21. maijā *BaFin* atsaucās uz *IFG*[10] 1. pantu, lai saņemtu atļauju iepazīties ar dokumentiem saistībā ar sabiedrību *Phoenix*, tādiem kā revidentu ziņojumi, līgumi, dienesta ziņojumi, iekšējie atzinumi, attiecīgā sarakste, kā arī ieguldījumu sabiedrību darbības un kompensāciju fondu pārvaldības pārskati. Lūgums neattiecās ne uz komercnoslēpumiem, ne trešo personu darījumu noslēpumiem, ne informāciju, uz kuru attiecas pienākums ievērot konfidencialitāti.

9. Ar 2012. gada 31. jūlija lēmumu *BaFin* lielā mērā apmierināja minēto informācijas pieprasījumu. Pieteikuma iesniedzējiem tomēr tika atteikta piekļuve *Ernst & Young* 2002. gada 31. marta īpašajam audita ziņojumam, kā arī *Phoenix* revidentu ziņojumiem (par 1998.–2005. finanšu gadu, kā arī citiem ziņojumiem), iekšējiem atzinumiem, ziņojumiem, sarakstei, dokumentiem, līgumiem, kontraktiem, dienesta ziņojumiem un vēstulēm attiecībā uz *Phoenix* par laiku no 1992. gada līdz 2005. gadam, kā arī visiem iekšējiem atzinumiem un sarakstei, kas tikuši veikti vai uzsākti pirms un pēc iepriekš minētā *Ernst & Young* audita ziņojuma paziņošanas.

10. *BaFin* noraidīja šos lūgumus, pamatojot ar to, ka prasītā piekļuve dokumentiem nelabvēlīgi ietekmētu tās kontroles un uzraudzības funkcijas *IFG* 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē. Turklāt *BaFin* uzskatīja, ka *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā paredzētie konfidencialitātes nosacījumi neļauj sniegt informāciju atbilstoši *IFG* 3. panta 4. punktam[11].

11. Līdzprasītāji *Altmann* 2012. gada 21. augustā šo atteikumu apstrīdēja. *BaFin* šo sūdzību noraidīja ar savu 2012. gada 9. oktobra lēmumu. Papildus atteikuma pamatojumam, kuru *BaFin* norādīja sākotnējā lēmumā, tas norādīja, ka intelektuālā īpašuma aizsardzības, komercnoslēpumu un darījumu noslēpumu aizsardzības, kā arī personas datu aizsardzības noteikumi neļauj piešķirt piekļuvi pieprasītajai informācijai.

12. Līdzprasītāji *Altmann* 2012. gada 12. novembrī iesniedzējtiesā *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Administratīvā tiesa) cēla prasību par *BaFin* lēmumu. Iesniedzējtiesa ar 2012. gada 11. decembra spriedumu lika *BaFin* vismaz daļēji nodrošināt piekļuvi pieprasītajai informācijai, neraugoties uz tam atbilstoši *KWG* 9. pantam noteikto īpašo pienākumu ievērot konfidencialitāti.

10 — Saskaņā ar šo noteikumu ikvienam ir tiesības federālajās iestādēs lūgt piekļuvi oficiālajai informācijai atbilstoši *IFG* paredzētajiem nosacījumiem.

11 — Šajos noteikumos ir paredzēts pienākums ievērot konfidencialitāti, un tie ir piemērojami iestādēm un personām, kuras uzrauga kredītiestādes un citus finanšu uzņēmumus vai piedalās to uzraudzīšanā, kā arī konfidencialitātes saglabāšanas izņēmumi.

13. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka lietā, kura arī attiecās uz piekļuvi *BaFin* rīcībā esošajai informācijai par *Phoenix*, iesniedzējtiesa ar 2008. gada 12. marta spriedumu ir nospriedusi, ka *IFG* 1. panta 1. punktā paredzētās tiesības piekļūt informācijai pastāv arī tad, ja *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā noteiktie aizsardzības mērķi konfidencialitātes ievērošanu vairs neparedz. Tādējādi iesniedzējtiesa ir paziņojusi, ka nepastāv leģitīma interese saglabāt minētās sabiedrības komercnoslēpumu un darījumu noslēpumu konfidencialitāti, jo prasītā informācija attiecas uz krimināli sodāmām darbībām vai citiem smagiem tiesību pārkāpumiem.

14. Iesniedzējtiesa uzsver, ka šajā lietā aplūkotajā gadījumā nav jāaizsargā *Phoenix* intereses un ka izņēmuma kārtā ir iespējams atkāpties no *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā paredzētā pienākuma saglabāt konfidencialitāti.

15. Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai divus prejudiciālos jautājumus:

"1) [..] [12].

2) Vai tāda uzraudzības iestāde kā [*BaFin*] attiecībā uz personu, kura atbilstoši [*IFG*] ir lūgusi atļauju piekļūt informācijai par noteiktu finanšu pakalpojumu sniedzēju, var atsaukties uz pienākumu ievērot konfidencialitāti, kāds tai jāievēro tostarp atbilstoši Savienības tiesībām (kā pienākumi, kas paredzēti [*KWG*] 9. pantā un [*WpHG*] 8. pantā), ja sabiedrības, kura ir piedāvājusi finanšu pakalpojumus un kura maksātnespējas dēļ uzņēmējdarbību ir izbeigusi un ir likvidācijas procesā, galvenais uzņēmējdarbības mērķis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un ja vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem ar galīgu notiesājošu spriedumu ir piemēroti vairāku gadu cietumsodi?"

16. Iesniedzējtiesas pieteikums par izskatīšanu paātrinātā procesā, piemērojot Tiesas Reglamenta 105. panta 1. punktu, tika noraidīts ar 2013. gada 28. jūnija rīkojumu.

17. Rakstveida apsvērumus Tiesai iesniedza *BaFin*, Vācijas, Igaunijas, Grieķijas un Portugāles valdības, kā arī Eiropas Komisija.

18. Pēc tam, kad Tiesa pieprasīja paskaidrojumus atbilstoši Reglamenta 101. pantam, iesniedzējtiesa ar 2014. gada 19. maija vēstuli informēja Tiesu par savu lēmumu atsaukt pirmo jautājumu un iesniedza papildu informāciju par *Phoenix* darbības raksturu un Direktīvas 2004/39 piemērojamību.

19. Tiesas sēdē 2014. gada 4. jūnijā bija pārstāvēti līdzprasītāji *Altmann*, *Frank Schmit* kā *Phoenix* likvidators, Vācijas un Grieķijas valdības, kā arī Komisija.

12 — Pirmais jautājums, kuru iesniedzējtiesa atsauca pirms tiesas sēdes, bija formulēts šādi: "Vai ar Eiropas Savienības tiesībām ir saderīga situācija, ka finanšu pakalpojumu uzņēmumus uzraugošām valsts iestādēm noteiktais obligātais pienākums ievērot konfidencialitāti, kas izriet no attiecīgiem Savienības tiesību aktiem (šajā gadījumā – Direktīvas 2004/109/EK, Direktīvas 2006/48/EK un Direktīvas 2009/65/EK) un ir atbilstoši transponēts valsts tiesībās [*KWG*] 9. panta un [*WpHG*] 8. panta gadījumā, var tikt pārkāpts, piemērojot un interpretējot tādu valsts procesuālo tiesību normu kā Administratīvā procesa likuma (*Verwaltungsgerichtsordnung*) 99. pants?".

IV – **Analīze**

A – *Ievada piezīmes*

20. Vispirms es atgādinu, ka attiecībā uz šajā lietā piemērojamo Savienības tiesību normu identifikāciju iesniedzējtiesas lēmumā ir minētas trīs direktīvas, proti, Direktīva 2004/109, Direktīva 2006/48 un Direktīva 2009/65. Taču tiesvedībā Tiesā un saskaņā ar Tiesai iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem, kā arī, atbildot uz tās uzdoto jautājumu, iesniedzējtiesa ir apstiprinājusi, ka, ņemot vērā *Phoenix* darbības raksturu, atbilstīgs ir vienīgi Direktīvas 2004/39 54. pants.

21. Kā ir norādījusi iesniedzējtiesa, *Phoenix* savu komercdarbību ir īstenojusi kopš 1998. gada 26. marta, pamatojoties uz atļauju, kas izsniegta saskaņā ar *KWG* 64.e panta 2. punktu. Saskaņā ar šo normu *KWG* 32. pantā paredzētā atļauja, kura *Phoenix* bija nepieciešama, lai īstenotu pārvaldības funkcijas, kā arī darbību portfeļa pārvaldībā, ir uzskatāma par izsniegtu, ja kredītiestāde pieļaujami ir darbojusies līdz 1998. gada 1. janvārim bez *BaFin* atļaujas un ja vēlākais līdz 1998. gada 1. aprīlim tā ir apliecinājusi, ka īsteno darbības, kurām ir nepieciešama atļauja atbilstoši *KWG*, kā arī savu nolūku minētās darbības turpināt. Šajā lietā šie nosacījumi bija izpildīti. Tādēļ formāla *BaFin* atļaujas izsniegšana nebija nepieciešama.

22. Šajā ziņā es atzīmēšu, ka Direktīva 2004/39 ir piemērojama ieguldījumu sabiedrībām un regulētiem tirgiem [13]. Saskaņā ar Direktīvu 2004/39 "ieguldījumu sabiedrība" ir jebkura juridiska persona, kuras pastāvīgā nodarbošanās vai darbība ir profesionāla viena vai vairāku ieguldījumu pakalpojumu sniegšana trešām personām un/vai profesionāla vienas vai vairāku ieguldījumu darbību veikšana [14]. "Ieguldījumu pakalpojumi un darbības" ir jebkurš pakalpojums un darbība, kas minēta šīs direktīvas I pielikuma A iedaļā un kas attiecas uz kādu no I pielikuma C iedaļā minētajiem instrumentiem [15], it īpaši rīkojumu saņemšanu un nosūtīšanu par vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem, sarunu risināšanu savā vārdā, portfeļa pārvaldību un konsultācijām par ieguldījumiem saistībā ar vērtspapīriem, monetārā tirgus instrumentiem un citiem atvasinātiem līgumiem saistībā ar vērtspapīriem, valūtām, procentiem vai ienesīgumu, vai citiem atvasinātiem instrumentiem, finanšu indeksiem vai finanšu pasākumiem, par ko var norēķināties ar fizisku piegādi vai skaidrā naudā.

23. Lietas dalībnieki, kuri iesnieguši rakstveida apsvērumus, kā arī pati iesniedzējtiesa, manuprāt, piekrīt, ka *Phoenix* kā ieguldījumu sabiedrības darbībai ir piemērojama Direktīva 2004/39. Šādos apstākļos analīze ir jāvērš uz šo direktīvu, lai gan tā pat nav minēta iesniedzējtiesas nolēmumā [16]. Tādējādi otrais prejudiciālais jautājums ir jāanalizē, pamatojoties vienīgi uz Direktīvas 2004/39 54. pantu.

24. Tas, ka interpretējamā direktīva tika aizstāta pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu paziņošanas, šajā gadījumā Tiesai nerada nepārvaramas grūtības, jo tā ir saņēmusi papildu informāciju rakstveida apsvērumos un atbildē uz iesniedzējtiesai adresētajiem jautājumiem. Tāpat, tā kā atbilde uz lūgumu sniegt paskaidrojumus, kas saņemta atbilstoši Tiesas Reglamenta 101. panta 1. punktam, tika paziņota ieinteresētajām personām saskaņā ar tā 2. punktu, visām dalībvalstīm bija iespēja piedalīties tiesas sēdē, lai paustu savu viedokli par Tiesai iesniegto procesuālo rakstu kopumu vai pat lūgtu sarīkot tiesas sēdi. Šādos apstākļos, ņemot vērā lietderības apsvērumus atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. panta pirmajai daļai [17], nav pamata apšaubīt lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.

13 — Direktīvas 2004/39 1. panta 1. punkts.

14 — Šīs direktīvas 4. panta 1. punkta 1. apakšpunkts.

15 — Tās pašas direktīvas 4. panta 2. punkta pirmā daļa.

16 — Šajā ziņā skat. spriedumu *Fuß* (C-243/09, EU:C:2010:609, 39. un 40. punkts).

17 — Šajā ziņā skat. spriedumu *Medipac - Kazantzidis* (C-6/05, EU:C:2007:337, 31.–36. punkts).

25. Iesniedzējtiesa *Phoenix* uzņēmējdarbības modeli ir aprakstījusi kā tādu, kas uzskatāms par liela mēroga krāpšanu. Ņemot vērā nostāju, kuru tiesas sēdē pauda Komisija, es uzskatu, ka šis fakts nav uzskatāms par tādu, kas varētu ietekmēt Direktīvas 2004/39 piemērojamību šajā lietā, jo *Phoenix* tika apstiprināta kā ieguldījumu sabiedrība un kā tādu *BaFin* to uzraudzīja.

26. Visbeidzot, attiecībā uz interpretējamo normu identificēšanu ir jākonstatē, ka "gadījumi, uz kuriem attiecas krimināltiesības", divreiz ir minēti kā izņēmumi Direktīvas 2004/39 54. pantā, precīzāk, tā 1. un 3. punktā [18].

27. Manuprāt, šie divi izņēmumi, kuri principā ir piemērojami vienmēr, pretēji izņēmumam, kurš paredzēts minētā panta 2. punktā, ir noteikti, lai jebkurā brīdī būtu iespējams uzsākt izmeklēšanu un kriminālprocesu arī tad, ja ieguldījumu sabiedrība īsteno normālu darbību, tādējādi uzraudzības iestādei ļaujot izpaust informāciju, kas nepieciešama šādos procesos. Turklāt es uzskatu, ka nav izslēgts, ka uzraudzības iestāde gadījumā, uz kuru attiecināmas krimināltiesības, var publiski atklāt arī informāciju, kas saistīta ar dienesta noslēpumu, piemēram, lai nomierinātu tirgu gadījumā, ja izplatās baumas, ka kompetentās iestādes uzraudzībā esošais uzņēmums ir iesaistīts noziedzīgās darbībās.

28. Taču šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegusi administratīvā tiesa tāda administratīvā procesa ietvaros, kas saistīts ar piekļuvi informācijai un dokumentiem, kuri ir tādas iestādes rīcībā, kuru saista pienākums saglabāt konfidencialitāti. Turklāt no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka kriminālprocesi ir izbeigti pirms pamatlietas uzsākšanas. Tādējādi informācijas un dokumentu pieprasīšanas mērķis nav tos izmantot kriminālprocesu vajadzībām un faktiski saskaņā ar krimināltiesībām nešķiet, ka "*Phoenix* lieta" vēl pastāvētu.

29. Tādēļ izņēmumi, pamatojoties uz "gadījumiem, uz kuriem attiecas krimināltiesības", kas paredzēti Direktīvas 2004/39 54. panta 1. un 3. punktā, šajā lietā nebūtu piemērojami. Tā kā minētā panta par informācijas apmaiņu un nodošanu starp kompetentajām iestādēm un tās izmantošanu citi punkti nav piemērojami [19], ir jāpievēršas šī noteikuma 1. un 2. punkta interpretācijai.

B – *Par Direktīvas 2004/39 54. panta 1. un 2. punktu*

1) Pienākums glabāt dienesta noslēpumu un tiesības izpaust informāciju

30. Direktīvas 2004/39 54. pants atbilstoši tā virsrakstam attiecas uz dienesta noslēpumu. Tā 1. punktā ir definēts pamatprincips, un turpmāki precizējumi ir noteikti tā 2.–5. punktā.

31. Direktīvas 2004/39 54. pantā ir paredzēti pienākumi saistībā ar noslēpuma neizpaušanu. Šie pienākumi ir formulēti *obligātā* formā. Savukārt izņēmumi ir formulēti *izvēles* formā [20]. Citiem vārdiem sakot, šajā pantā ir paredzēti atsevišķi gadījumi, kuros izpaušana ir pieļaujama, taču tajā nav precizēts, vai iestādēm ir juridisks pienākums izpaust noslēpumus, ne arī tas, ciktāl tie būtu jāatklāj.

18 — Turklāt "gadījumi, uz kuriem attiecas krimināltiesības", ir minēti kā izņēmums arī Direktīvas 2006/48 44. panta 1. punkta otrajā daļā un Direktīvas 2009/65 102. panta 1. punkta pirmajā daļā.

19 — Skat. Direktīvas 2004/39 54. panta 3.–5. punktu.

20 — Izņēmumus skat. 1. punkta pēdējās rindiņās ("izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības vai pārējie šīs direktīvas noteikumi"), 2. punktā, 3. punkta sākumā un beigās ("Neskarot gadījumus, uz ko attiecas krimināltiesības" un "Tomēr, ja kompetentā iestāde vai cita iestāde, struktūra vai persona, kas sniedz informāciju, piekrīt, tad kompetentā iestāde, kas saņem informāciju, var izmantot to citiem mērķiem"), kā arī minētā 54. panta 4. un 5. punktā.

32. Faktiski Direktīvas 2004/39 54. pantā ir vienīgi norādīti apstākļi, kādos izpaušana ir atļauta saskaņā ar Savienības tiesībām. Juridisks pienākums izpaust noslēpumu var pamatoties vienīgi uz citām Savienības tiesību vai valstu tiesību normām, piemēram, *IFG* 3. pantu vai procesuālajām tiesību normām, kurās uzraudzības iestādēm noteikts pienākums liecināt civillietās vai komerciālā tiesvedībā. Taču uz uzraudzības iestādi attiecināts pienākums izpaust noslēpumu, pamatojoties uz valsts tiesībām, var tikt noteikts vai piemērots vienīgi tad, ja to atļauj Direktīvas 2004/39 54. pants.

33. No tā izriet, ka Tiesas sniegtā atbilde šajā lietā nevar balstīties uz tādu argumentu izsvēršanu, kas ir par vai pret pieprasītās informācijas un dokumentu izpaušanu. Šāda izsvēršana ir jāveic vai nu attiecīgajai iestādei, vai kompetentajai valsts tiesai, ciktāl izpaušana ir iespējama saskaņā ar Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktu. Tiesai ir vienīgi jānosaka robežas atbilstoši Direktīvas 2004/39 54. pantam attiecībā uz informācijas izpaušanu, ko veic uzraudzības iestāde, vai, precīzāk, vispirms jānosaka dienesta noslēpuma iedarbības apmērs šajā lietā un pēc tam jādefinē, cik lielā mērā ir iespējams piemērot izņēmumu attiecībā uz uzraudzības iestādes dienesta noslēpumu. Es piebildīšu, ka pats par sevi ir skaidrs, ka minētā panta 2. punkts kā izņēmums ir jāinterpretē šauri.

2) Trīs pienākuma ievērot konfidencialitāti veidi

34. Saskaņā ar Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktu *konfidenciālā* informācija, ko kompetentās iestādes saņem, pildot savus šajā direktīvā paredzētos pienākumus, ir uzskatāma par dienesta noslēpumu. Minētajā direktīvā nav norādīta ne detalizētāka šādas informācijas definīcija, ne dienesta noslēpuma jēdziena definīcija, salīdzinot, piemēram, ar jēdzieniem "komercnoslēpums" un "darījumu noslēpums" vai ar citiem pienākumiem ievērot konfidencialitāti, kas ir aplūkoti Tiesas judikatūrā [21].

35. Es uzskatu, ka uz informāciju, kura ir finanšu instrumentu tirgus uzraudzības iestādes rīcībā, kā ir noteikts Direktīvas 2004/39 54. pantā un uz kuru attiecas "dienesta noslēpums", var attiekties dažādi konfidencialitātes veidi.

36. Pirmkārt, ir informācija, uz kuru attiecas tā dēvētais "bankas" noslēpums, kas aptver attiecības starp kredītiestādi, ieguldījumu sabiedrību vai citu finanšu uzņēmumu un tā klientiem un viņu līgumslēdzējiem [22]. Es uzskatu, ka atsauce uz "konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām", Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā attiecas uz šo konfidenciālās informācijas kategoriju.

37. Otrkārt, ir informācija, kuru aizsargā uzraudzīto uzņēmumu "darījumu noslēpumi". Tie ir attiecīgajām kredītiestādēm, ieguldījumu sabiedrībām vai citiem finanšu uzņēmumiem raksturīgie komercnoslēpumi vai darījumu noslēpumi. Ir skaidrs, ka, lai kompetentās iestādes iemantotu uzraugāmo uzņēmumu uzticēšanos, uz šādiem noslēpumiem ir jāattiecina iestādēm saistošs pienākums neizpaust dienesta noslēpumu. Ja tā nebūtu, konfidenciālā informācija, kas nepieciešama uzraudzībai, kompetentajām iestādēm tiktu izpausta atturīgi vai pat, izrādot pretestību.

38. Treškārt, ir informācija, uz kuru attiecas uzraudzības iestādēm raksturīgais noslēpuma veids, tā saucamais *piesardzības noslēpums*, kas piemērojams finanšu nozares uzraudzības iestādēm un tajās strādājošajiem [23]. Šajā kategorijā ir ietvertas uzraudzības metodes, kuras piemēro kompetentās iestādes, informācijas paziņojumi un sūtījumi starp dažādām kompetentajām iestādēm, kā arī starp uzraudzības iestādēm un uzraugāmajiem uzņēmumiem, un visa pārējā nepublicējamā informācija par uzraugāmo tirgu stāvokli, kā arī par tajā notiekošajiem darījumiem.

21 — Šajā ziņā skat., piemēram, spriedumus *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija (53/85, EU:C:1986:256, 26.–28. punkts), kā arī *Bank Austria Creditansalt*/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, 70.–74. punkts).

22 — Spriedumi *der Weduwe* (C-153/00, EU:C:2002:735, 15. un nākamie punkti), kā arī *X* un *Passenheim-van Schoo*t (C-155/08 un C-157/08, EU:C:2009:368, 50. un 58. punkts).

23 — Par kompetento iestāžu darbinieku pienākumu ievērot konfidencialitāti saistībā ar kredītiestāžu apstiprināšanu un uzraudzību skat. spriedumu *Hillenius* (110/84, EU:C:1985:495, 27. un 32. punkts).

39. Tādos apstākļos kā pamatlietā uzraudzības iestādei ir jāievēro visi trīs pienākuma ievērot konfidencialitāti veidi. Tomēr apstākļi, kādos no tiem var atkāpties, atšķiras [24].

40. Pirmkārt, Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā paredzētā atkāpe neļauj izpaust noslēpumus, kuri attiecas uz trešām personām. Taču jāatzīmē, ka pamatlietā iesniegtais pieteikums neattiecas uz šāda veida informāciju.

41. Otrkārt, attiecībā uz kompetentās iestādes tā dēvētajiem piesardzības noslēpumiem ir jānorāda, ka *BaFin* līdzprasītāju *Altmann* pieteikumus noraidīja, galvenokārt pamatojot ar to, ka piekļuves piešķiršana vēlamajiem dokumentiem negatīvi ietekmētu tā kontroles un uzraudzības uzdevumu izpildi.

42. Taču, manuprāt, otrais prejudiciālais jautājums patiesībā neattiecas uz tā dēvētajiem piesardzības noslēpumiem, bet gan tikai uz jautājumu, vai kompetentās uzraudzības iestādes dienesta noslēpumi ir piemērojami tāda uzņēmuma komercnoslēpumiem un darījumu noslēpumiem, kurš atzīts par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu un kura darbība ir bijusi saistīta ar krimināli sodāmām darbībām vai citiem smagiem tiesību pārkāpumiem. Es turpmāk analizēšu šo otro gadījumu.

3) Par krāpnieciskas sabiedrības, kura atzīta par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu, darījumu noslēpumu aizsardzību

43. Attiecībā uz komercnoslēpumu vai citiem darījumu noslēpumiem ir skaidrs, ka interese tos aizsargāt var mazināties, un tā parasti notiek, tiklīdz attiecīgais uzņēmums pārtrauc savu darbību. Taču šī aizsardzības nepieciešamība pilnībā saglabājas attiecībā uz noslēpumiem, kuriem ir komerciāla vērtība un kuru ekonomiskā vērtība kā daļa no uzņēmuma aktīviem var tikt realizēta uzņēmuma likvidācijas laikā.

44. Par sabiedrības *Phoenix* likvidāciju atbildīgais likvidators tiesas sēdē uzsvēra, ka, neraugoties uz tās likvidāciju, pēc maksātnespējas procesa šī sabiedrība joprojām paliek īpašumu un tiesību turētāja. Likvidējamai krāpnieciskai sabiedrībai var būt aizsargājami komercnoslēpumi un darījumu noslēpumi, piemēram, uzņēmējdarbības iespēju aprēķini, datorprogrammas vai informācija par komercializācijas struktūru.

45. Es arī uzskatu, ka bankrotējušas vai likvidējamas ieguldījumu sabiedrības rīcībā var būt informācija, kas saistīta ar komercnoslēpumiem, proti, par darījumiem, kuru konfidencialitāti kompetentajā iestādē aizsargā Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā paredzētais dienesta noslēpums. Tomēr šajā posmā pienākums ievērot konfidencialitāti nav tik stingrs, kāds tas ir laikā, kad uzraugāmie uzņēmumi īsteno normālu darbību. Faktiski šī 54. panta uzbūve jau pierāda, ka dienesta noslēpums attiecībā uz šādām sabiedrībām pastāv vājākā formā, jo pretējā gadījumā minētā panta 2. punktā paredzētais izņēmums nebūtu vajadzīgs.

46. Šo secinājumu neietekmē tas, ka attiecīgās sabiedrības darbība ir bijusi krāpnieciska. Šis aspekts, piemērojot Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu, var tikt ņemts vērā, ciktāl tas attiecas uz lēmumu izpaust vai neizpaust informāciju, taču tas pats par sevi neatceļ tā paša panta 1. punktā paredzētā dienesta noslēpuma piemērojamību. Attiecībā uz bankrotējušu vai obligāti likvidējamu ieguldījumu sabiedrību minētais dienesta noslēpums patiesībā aizsargā debitora [sabiedrības] kreditoru un ieguldītāju, kuri attiecīgā gadījumā ir uzskatāmi par personām, kuras cietušas no šā uzņēmuma vadības vai locekļu veiktajiem pārkāpumiem, ekonomiskās intereses.

24 — Turklāt informācija, kura ir uzraudzības iestādes rīcībā, var ietvert arī personas datus. Uz to apstrādi un nosūtīšanu attiecas cits specifisks regulējums, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.).

47. Pamatojoties uz šiem faktiem, uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, jo uzraudzības iestāde, tāda kā *BaFin*, apstākļos, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, personai, kura tai lūdz piekļuvi informācijai par ieguldījumu sabiedrību, var atsaukties uz pienākumu glabāt dienesta noslēpumu, kas paredzēts Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā. Taču, lai iesniedzējtiesai sniegtu noderīgu atbildi, Tiesai vēl ir jāskaidro minētā panta 2. punktā paredzētā izņēmuma interpretācija.

4) Jēdziens "civillietās vai komerciālā tiesvedībā" Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā

48. Attiecībā uz konkrēto izņēmumu, kas paredzēts Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā, runa ir par precīzi definētu izņēmumu, kas formulēts šādi:

"Ja *ieguldījumu sabiedrība*, tirgus dalībnieks vai regulēts tirgus ir atzīts par *maksātnespējīgu* vai obligāti *likvidējamu*, konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām, var izpaust *civillietās vai komerciālā tiesvedībā*, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai" [25].

49. Tādējādi, lai piemērotu minēto 2. punktu, attiecīgajam uzņēmumam, mūsu gadījumā ieguldījumu sabiedrībai, ir jābūt atzītai par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu. Tādā gadījumā Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā paredzētais šķērslis, kas neatļauj izpaust konfidenciālu informāciju, var tikt novērsts saskaņā ar šā panta 2. punktā paredzēto izņēmumu. Tomēr, kā es to jau esmu norādījis, informāciju, kura attiecas uz trešām personām, nedrīkst izpaust, pamatojoties uz pēdējo minēto noteikumu. Turklāt izpaušanai ir jānotiek "civillietās un komerciālā tiesvedībā" un izpaužamajai informācijai ir jābūt "vajadzīgai tiesvedības veikšanai".

50. Ir svarīgi norādīt, ka, lai varētu piemērot šo izņēmumu, ir nepieciešams, lai ieguldījumu sabiedrība, tirgus dalībnieks vai regulētais tirgus būtu atzīts par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu. Citiem vārdiem sakot, šis izņēmums kļūst piemērojams vienīgi tad, ja ir izveidojusies ļoti nelabvēlīga situācija un attiecīgais uzņēmums ir pārtraucis savu normālo darbību. Šāds fakts attaisno atkāpšanos no dienesta noslēpuma, kas saista kompetento uzraudzības iestādi, lai varētu tikt ņemtas vērā citas leģitīmās intereses, it īpaši intereses, kas saistītas ar civillietu un komerciālo tiesvedību pareizu norisi.

51. Pieteikums par konfidenciālas informācijas izpaušanu ir jāiesniedz *civillietās vai komerciālā tiesvedībā* [26]. Šis kritērijs rada divus cieši saistītus un lietas dalībnieku plaši apspriestus interpretācijas jautājumus. Pirmais jautājums attiecas uz saistību starp civillietu vai komerciālu tiesvedību un tādas informācijas izpaušanu, uz kuru attiecas Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā paredzētais dienesta noslēpums. Otrais jautājums ir saistīts ar saikni starp valsts procesuālo tiesību jēdzieniem un nosacījumu, ka tiesvedībai jābūt civillietā vai komerciālai tiesvedībai.

52. Attiecībā uz pirmo jautājumu es uzskatu, ka Savienības likumdevējs atļauj izpaušanu civillietu un komerciālas tiesvedības *ietvaros*, nevis šo procesu *nolūkos*. Attiecīgi saskaņā ar izņēmuma formulējumu, kurš jāinterpretē stingri, Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punkts var tikt piemērots vienīgi civillietas vai komerciālas tiesvedības *norises laikā*.

25 — Mans izcēlums slīprakstā. Ir jāatzīmē, ka pēc struktūras un satura līdzīgi izņēmumi ir atrodami Direktīvas 2006/48 44. panta 1. punkta trešajā daļā un Direktīvas 2009/65 102. panta 1. punkta otrajā daļā. Savukārt Direktīvas 2004/109 25. panta 1. punkta pamatā ir atšķirīga pieeja, neminot ierobežojumu ar "civilprocesiem un komerciālām tiesvedībām" un atstājot dalībvalstīm tiesības pārvaldīt iespējamus izņēmumus, formulējot to šādi: "Informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpums, nedrīkst atklāt nevienai citai personai vai iestādei, izņemot gadījumus, ja to nosaka dalībvalsts normatīvie vai administratīvie noteikumi".

26 — Vācu valodā "*in* zivil- oder handelsrechtlichen Verfahren weitergegeben werden"; angļu valodā "may be divulged *in* civil or commercial proceedings"; somu valodā "siviili- tai kauppaoikeudellise*ssa* menettelys*sä*" (mans izcēlums slīprakstā).

53. Maksātnespējas vai likvidācijas process pats par sevi, protams, atbilst nosacījumam par notiekošu civillietu vai komerciālu tiesvedību. Taču, manuprāt, attiecīgā nosacījuma formulējums pierāda, ka likumdevējs gadījumus, kad ir iespējama konfidenciālas informācijas izpaušana, nav vēlējies ierobežot vien ar šiem procesiem, bet, gluži pretēji, tas ir vēlējies iekļaut arī citus procesus, kuri ir saistīti ar attiecīgo pamata procesu [27].

54. Tādējādi Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā paredzētais izņēmums var tikt piemērots arī civillietās un komerciālā tiesvedībā starp maksātnespējīgu, proti, likvidējamu sabiedrību, un trešām personām saistībā ar sabiedrības parādu piedziņu, īpašumu atgūšanu vai tās līgumisku atbildību, vai delikta gadījumos. Savienības tiesību aktu mērķi attiecībā uz finanšu tirgiem skaidri un nepārprotami paredz, ka uzraudzības iestādēm pēc iespējas ir jāpalīdz noskaidrot maksātnespējīgas ieguldījumu sabiedrības ekonomiskās un juridiskās attiecības. Tomēr no sprieduma lietā *Paul* u.c. izriet, ka tas ir iespējams vien tiktāl, ciktāl uz to attiecas vispārējo interešu un it īpaši finanšu sistēmas stabilitātes aizsardzība, kas ir uzraudzības iestāžu galvenais uzdevums [28].

55. Es uzskatu, ka Savienības tiesības tāpat neizslēdz, ka šādi procesi var risināties starp citām ieinteresētajām pusēm, piemēram, individuāliem attiecīgās sabiedrības ieguldītājiem vai kreditoriem, no vienas puses, un tās vadību, locekļiem vai darbiniekiem, no otras puses, vai nu maksātnespējīgās vai likvidējamās sabiedrības interesēs (*actio pro socio*), vai arī savās interesēs, ciktāl šādas darbības ir pieņemamas saskaņā ar valsts tiesībām.

56. Taču minētais izņēmums neattiecas uz pieprasījumu, kura mērķis ir iegūt piekļuvi kompetentās uzraudzības iestādes rīcībā esošai konfidenciālai informācijai, lai noskaidrotu, vai daļa no šīs informācijas nevarētu tikt izmantota citā neatkarīgā prasībā, lai gan tā nav saistīta ar pastāvošu civillietu vai komerciālo tiesvedību.

57. Attiecībā uz otro jautājumu es, tāpat kā Komisija, uzskatu, ka Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktā nav definēts valsts tiesas veids pats par sevi, bet gan drīzāk raksturoti procesi, kuros izpaušana ir pieļaujama. Tādējādi nav izslēgts, ka civillieta vai komerciāla tiesvedība izņēmuma kārtā atbilstoši valsts tiesībām varētu tikt izskatīta administratīvajā tiesā. Tātad civillietu un komerciālas tiesvedības jēdziens nav saistīts ar procesiem, kas ir paredzēti Savienības tiesību aktos par sadarbību civillietās un komerciālā tiesvedībā.

58. Taču nesaistīta administratīva tiesas procedūra administratīvajā tiesā, kas attiecas uz piekļuvi dokumentiem un informācijai, kura ir uzraudzības iestādes rīcībā, un kuras mērķis ir nevis nodrošināt taisnīgu tiesvedību kādam no notiekošas civillietas vai komerciālas tiesvedības dalībniekiem, bet gan īstenot pārskatāmības principu tādā kontekstā, ka ir jānodrošina piekļuve administratīviem dokumentiem un informācijas brīvība, nekādi neatbilst civillietas vai komerciālas tiesvedības jēdzienam Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punkta izpratnē.

59. Visbeidzot, es atgādinu, ka izpaužamajai informācijai ir jābūt *vajadzīgai* attiecīgās civillietas vai komerciālās tiesvedības norisē. Tātad izpaušanai ir jābūt ierobežotai. Pirmām kārtām, pašai uzraudzības iestādei ir jāvērtē, vai izpaušana ir vai nav vajadzīga. Tomēr robežās, kādas izriet no valsts tiesībām, tiesai, kurā tiek izskatīta civillieta vai komerciālā tiesvedība, ir tiesības noteikt, kas ir vai nav vajadzīgs notiekošajā tiesvedībā. Ciktāl pastāv viedokļu atšķirība starp iestādi un tiesu, kurā tiek izskatīta attiecīgā civillieta vai komerciālā tiesvedība, tieši valsts tiesību normas par piekritības

27 — Šis secinājums izriet no tā, ka ir izmantots daudzskaitlis un nav ierobežojošas atsauces uz maksātnespējas vai likvidācijas pamata procesu. Ja likumdevējs būtu vēlējies izpaušanas iespēju ierobežot vien attiecībā uz pēdējiem minētajiem procesiem, tas būtu lietojis frāzi, kura skaidri attiecas uz maksātnespējas vai likvidācijas procesu.

28 — Šajā ziņā skat. spriedumu *Paul* u.c. (C-222/02, EU:C:2004:606, 40., 44. un 47. punkts).

sadalījumu starp vispārējām tiesām un administratīvajām tiesām nosaka, kuras – civillietu vai komerclietu – tiesas kompetencē ir pieņemt saistošu lēmumu šajā jautājumā, ciktāl tas attiecas uz procesuālo noteikumu piemērošanu pierādījumu administrēšanai, vai arī tai šis jautājums ir jānodod lēmuma pieņemšanai administratīvajā tiesā, kurai tas ir piekritīgs.

60. Saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegto informāciju pamatlietā runa ir par nesaistītu administratīvo procesu, uz kura norisi nav attiecināms Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punkts. Ja tas tā ir – kas valsts tiesai vēl ir jāpārbauda –, minētajā punktā paredzētais izņēmums nav piemērojams.

V – **Secinājumi**

61. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Kompetentā uzraudzības iestāde attiecībā uz personu, kura tai ir pieprasījusi piekļuvi informācijai par noteiktu ieguldījumu sabiedrību, kura ir likvidācijas procesā pēc darbības pārtraukšanas maksātnespējas dēļ, var atsaukties uz pienākumu ievērot konfidencialitāti, kas tai ir noteikts atbilstoši Savienības tiesībām, un it īpaši uz dienesta noslēpumu atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/39/EK, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK, 54. panta 1. punktam, neraugoties uz to, ka minētās sabiedrības galvenais uzņēmējdarbības mērķis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un ka vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem ar galīgu notiesājošu spriedumu ir piemēroti vairāku gadu cietumsodi.

Katrā ziņā, ja ieguldījumu sabiedrība ir atzīta par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu, konfidenciālā informācija, ja tā neattiecas uz trešām personām, saskaņā ar Direktīvas 2004/39 54. panta 2. punktu var tikt izpausta vienīgi civillietas vai komerciālas tiesvedības ietvaros un ar noteikumu, ka tas ir vajadzīgs pastāvoša procesa norisei. Minētā konfidenciālā informācija nedrīkst tikt izpausta, lai nodrošinātu atbalstu vēlāk celtai neatkarīgai prasībai, kura nav saistīta ar pastāvošu civillietu vai komerciālo tiesvedību.